

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Τριάντα Τρία

Η «Σφραγίδα» του Θεού Αποτυπωμένη κατά το Διάταγμα του Νόμου της Κυριακής: Μια Προφητική Ανάλυση του βου Κεφαλαίου του Δανιήλ

Jeff Pippenger
2023-12-28

Η «σφραγίδα» του Θεού, η οποία μπορεί να διακριθεί, τίθεται κατά το διάταγμα του νόμου της Κυριακής.

«Κανείς από εμάς δεν θα λάβει ποτέ τη σφραγίδα του Θεού, όσο οι χαρακτήρες μας φέρουν επάνω τους έστω και μία κηλίδα ή έναν μώμο. Σε εμάς εναπόκειται να διορθώσουμε τα ελαττώματα του χαρακτήρα μας, να καθαρίσουμε τον ναό της ψυχής από κάθε μόλυσμα. Τότε η όψιμη βροχή θα πέσει επάνω μας, όπως η πρόιμη βροχή έπεσε επάνω στους μαθητές κατά την Ημέρα της Πεντηκοστής...»

«Τι πράττετε, αδελφοί, στο μεγάλο έργο της προετοιμασίας; Εκείνοι που ενώνονται με τον κόσμο λαμβάνουν το κοσμικό εκμαγείο και προετοιμάζονται για το χάραγμα του θηρίου. Εκείνοι που δεν εμπιστεύονται τον εαυτό τους, που ταπεινώνονται ενώπιον του Θεού και καθαρίζουν τις ψυχές τους με την υπακοή στην αλήθεια, αυτοί λαμβάνουν το ουράνιο εκμαγείο και προετοιμάζονται για τη σφραγίδα του Θεού στα μέτωπά τους. Όταν εκδοθεί το διάταγμα και αποτυπωθεί η σφραγίδα, ο χαρακτήρας τους θα παραμείνει καθαρός και άσπιλος στην αιωνιότητα.» Testimonies, τόμος 5, 214, 216.

Ο Δανιήλ λαμβάνει τη σφραγίδα που μπορεί να ιδωθεί, όταν ρίχνεται στον λάκκο των λεόντων· έτσι, το κεφάλαιο αυτό αναπαριστά το διάταγμα του νόμου της Κυριακής.

Τότε οι άνδρες εκείνοι συνήχθησαν προς τον βασιλέα και είπαν προς τον βασιλέα: Γνώριζε, ω βασιλεύ, ότι ο νόμος των Μήδων και των Περσών είναι ότι κανένα διάταγμα ούτε νόμος, τον οποίον ο βασιλεύς θεσπίζει, δύναται να μεταβληθεί. Τότε ο βασιλεύς προσέταξε, και έφεραν τον Δανιήλ και τον έρριψαν στον λάκκο των λεόντων. Και ο βασιλεύς ελάλησε και είπε προς τον Δανιήλ: Ο Θεός σου, τον οποίον υπηρετείς αδιαλείπτως, αυτός θα σε ελευθερώσει. Και εφέρθη λίθος και ετέθη επάνω στο στόμιο του λάκκου· και ο βασιλεύς τον εσφράγισε με το ίδιον αυτού δακτυλίδιον και με το δακτυλίδιον των μεγιστάνων αυτού, ώστε να μη μεταβληθεί ο σκοπός περί του Δανιήλ. Δανιήλ 6:15–17.

Η ιστορία δεν τελειώνει εκεί, αλλά τελειώνει εκεί όπου αρχίζει. Η αλληλουχία του έκτου κεφαλαίου του Δανιήλ απεικονίζει τη συνομοσπονδία, η οποία καθοδηγείτο πρωτίστως από τους εκατόν είκοσι σατράπες και από τους δύο κατώτερους προέδρους, αλλά περιλάμβανε και τους συμβούλους, τους στρατηγούς και τους διοικητές. Η πενταμερής συμμαχία συγκροτήθηκε για να εξαπατήσει τον βασιλέα, ώστε να διώξει τον Δανιήλ. Η ιστορία καταλήγει με την κρίση τους, διότι αυτοί απεικονίζουν μια ειδική κρίση που λαμβάνει χώρα κατά τον νόμο της Κυριακής· μια κρίση που δεν στρέφεται εναντίον εκείνων που εκπροσωπούν τον Δανιήλ ή τον βασιλέα, αλλά εναντίον εκείνων που εξαπάτησαν τον βασιλέα.

Και ο βασιλεύς προσέταξε, και έφεραν εκείνους τους άνδρες που είχαν κατηγορήσει τον Δανιήλ, και τους έριξαν στο λάκκο των λεόντων, αυτούς, τα παιδιά τους και τις γυναίκες τους· και οι λέοντες υπερίσχυσαν εναντίον τους και συνέτριψαν όλα τα οστά τους, προτού ακόμη φθάσουν στον πυθμένα του λάκκου. Δανιήλ 6:24.

Στο προφητικό σενάριο, είναι πάντοτε η εκκλησία εκείνη που εξαπατά το κράτος, και το έκτο κεφάλαιο προσδιορίζει την εξαπάτηση που διαπράττεται εναντίον του βασιλέως. Αφού ο Αχαάβ είχε γίνει μάρτυρας της ισχυρής εκδήλωσης της δυνάμεως του Θεού στο Όρος Κάρμηλος, ο Ηλίας τον οδήγησε μέσα από τη βροχή πίσω στην Ιεζάβελ. Ο Αχαάβ δεν είχε κανέναν λόγο να νομίζει ότι η Ιεζάβελ δεν θα εντυπωσιαζόταν από την ισχυρή μαρτυρία της δυνάμεως του Θεού, αλλά ο Αχαάβ είχε εξαπατηθεί ως προς το βαθιά ριζωμένο μίσος της Ιεζάβελ προς τον Ηλία. Η ιστορία του Ηλία στην αντιπαράθεσή του με τον Αχαάβ και την Ιεζάβελ επαναλαμβάνεται και πάλι στην ιστορία του Ιωάννη του Βαπτιστή (ο οποίος ήταν ο Ηλίας), του Ηρώδη και της Ηρωδιάδος.

Όταν ο μεθυσμένος Ηρώδης, στα γενέθλιά του, υποσχέθηκε στη Σαλώμη (την κόρη της Ηρωδιάδος) το ήμισυ του βασιλείου του, δεν ανέμενε ότι η Ηρωδιάς θα απαιτούσε την κεφαλή του Ιωάννου. Οι βασιλείς, είτε πρόκειται για τον Αχαάβ, είτε για τον Ηρώδη είτε για τον Δαρείο, εξαπατώνται από την ακάθαρτη γυναίκα μέσω του χορού των ψευδοπροφητών της Ιεζάβελ, ή του χορού της θυγατρός της Ηρωδιάδος, ή της πενταπλής συνομοσπονδίας στην ιστορία του Δανιήλ. Και ο Πιλάτος επίσης εξαπατήθηκε από ένα διεφθαρμένο ιερατείο, το οποίο αντιπροσώπευε την ιουδαϊκή «εκκλησία», και η εκκλησία συμβολίζει γυναίκα.

Η απάτη αποτελεί χαρακτηριστικό του προφητικού σεναρίου, και το Ισλάμ του τρίτου Ουαί είναι το ψεύδος που χρησιμοποιείται για να εξαπατηθούν τα Ηνωμένα Έθνη στις έσχατες ημέρες μέσω του φόβου. Τόσο η «απάτη» όσο και το «ψεύδος» που παράγει την απάτη προσδιορίζονται στον προφητικό Λόγο του Θεού. Ο ρόλος του Ισλάμ, και η παποσύνη που γίνεται η όγδοη κεφαλή από τις επτά κεφαλές, έχουν ήδη προσδιορισθεί ως μέρος του αγγέλματος που αποσφραγίζεται στις έσχατες ημέρες, το οποίο είναι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού. Επομένως, η αποκάλυψη της απάτης του Δαρείου στο έκτο κεφάλαιο του Δανιήλ αποτελεί μέρος του αγγέλματος που συγκροτεί το άγγελμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η απάτη είναι το στοιχείο που θεραπεύει πλήρως τη θανατηφόρο πληγή, ανασταίνοντας έτσι την παποσύνη ως το όγδοο και τελικό βασίλειο. Στην απάτη του Δαρείου, οι δύο αποστάτες πρόεδροι και οι εκατόν είκοσι άρχοντες είναι οι εκπρόσωποι της συνομοσπονδίας της απάτης, οι οποίοι αντιπαρατίθενται προς τον Δανιήλ.

Το εκατόν είκοσι είναι σύμβολο των μαθητών του Θεού κατά την Πεντηκοστή.

Και έν ταϊς ήμέραις εκείναις ό Πέτρος έσηκώθη έν μέσω τών μαθητών και είπεν· (καί ήτο ό αριθμός τών ονομάτων επί τò αυτό ώς έκατόν είκοσι.) Πράξεις 1:15.

Η Πεντηκοστή προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής, όταν αποτυπώνεται η σφραγίδα, και οι εκατόν είκοσι άρχοντες, οι οποίοι εξαπάτησαν τον Δαρείο, αποτελούν σύμβολο ψευδούς ιερωσύνης κατά τον νόμο της Κυριακής. Δύο κατηγορίες εκείνων που εξαπατούν τον βασιλέα παρουσιάζονται μέσω των δύο αποστατών προέδρων και των εκατόν είκοσι αποστατών αρχόντων. Οι δύο πρόεδροι κατατάσσονται μαζί με τον Δανιήλ, ο οποίος είναι ο προφήτης. Οι δύο τάξεις που εξαπατούν τον Δαρείο αντιπροσωπεύουν μία ομάδα ψευδοπροφητών και μία ομάδα διεφθαρμένων ιερέων.

Ουαί εις τοὺς ποιμένας, τοὺς καταστρέφοντας καὶ διασκορπίζοντας τὰ πρόβατα τῆς βοσκῆς μου! λέγει ὁ Κύριος. Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τῶν ποιμένων τῶν ποιμαίνοντων τὸν λαόν μου· Σεις διεσκορπίσατε τὸ ποίμνιόν μου καὶ ἐξεδιώξατε αὐτά, καὶ δὲν ἐπεσκεφθήτε αὐτά· ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω ἐπισκεφθῆ ἑφ' ὑμᾶς τὴν κακίαν τῶν πράξεών σας, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ ἐγὼ θέλω συνάξει τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ποιμνίου μου ἐκ πάντων τῶν χωρῶν, ὅπου ἐγὼ ἐξέβαλον αὐτά, καὶ θέλω ἐπαναφέρει αὐτὰ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν· καὶ θέλουσι καρποφορεῖ καὶ πληθύνεσθαι. Καὶ θέλω καταστήσει ἐπ' αὐτὰ ποιμένας, οἵτινες θέλουσι ποιμάνει αὐτά· καὶ δὲν θέλουσι πλέον φοβεῖσθαι οὐδὲ ταράττεσθαι, οὐδὲ θέλουσι λείπει, λέγει ὁ Κύριος. Ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι, λέγει ὁ Κύριος, καθ' ἃς θέλω ἀναστήσει εἰς τὸν Δαβὶδ Βλαστὸν δίκαιον, καὶ βασιλεὺς θέλει βασιλεύσει καὶ εὐημερήσει, καὶ θέλει ἐκτελέσει κρίσιν καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ ὁ Ἰούδας θέλει σωθῆ, καὶ ὁ Ἰσραὴλ θέλει κατοικεῖ ἀσφαλῶς· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μὲ τὸ ὅποῖον θέλει ὀνομασθῆ· ΚΥΡΙΟΣ Ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ἩΜΩΝ. Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι, λέγει ὁ Κύριος, καθ' ἃς δὲν θέλουσι πλέον λέγει, Ζῆ Κύριος, ὅστις ἀνήγαγεν τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ἀλλὰ, Ζῆ Κύριος, ὅστις ἀνήγαγεν καὶ ὅστις ἔφερον τὸ σπέρμα τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ ἐκ γῆς βορρᾶ, καὶ ἐκ πάντων τῶν χωρῶν, ὅπου ἐγὼ ἐξέβαλον αὐτούς· καὶ θέλουσι κατοικεῖ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν. Ἡ καρδιά μου ἐντὸς μου συντετριμμένη εἶναι ἐξ αἰτίας τῶν προφητῶν· πάντα τὰ ὅστ' αὐτοῦ μου τρέμουσι· ἔγινα ὡς ἄνθρωπος μεθύων, καὶ ὡς ἀνὴρ τὸν ὅποῖον κατέβαλε ὁ οἶνος, ἐξ αἰτίας τοῦ Κυρίου καὶ ἐξ αἰτίας τῶν λόγων τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ. Διότι ἡ γῆ εἶναι πλήρης μοιχῶν· διότι ἐξ αἰτίας τῆς κατάρας πενθεῖ ἡ γῆ· αἱ εὐχάριστοι τοποθεσίαι τῆς ἐρήμου ἐξηράνθησαν, καὶ ὁ δρόμος αὐτῶν εἶναι κακός, καὶ ἡ δύναμις αὐτῶν δὲν εἶναι ὀρθή. Διότι καὶ ὁ προφήτης καὶ ὁ ἱερεὺς εἶναι βέβηλοι· ναί, καὶ ἐν τῷ οἴκῳ μου εὗρον τὴν πονηρίαν αὐτῶν, λέγει ὁ Κύριος. Διὰ τοῦτο ἡ ὁδὸς αὐτῶν θέλει εἶναι εἰς αὐτοὺς ὡς ὁδοὶ ὀλισθηραὶ ἐν τῷ σκότει· θέλουσιν ὠθηθῆ καὶ πέσει ἐν αὐταῖς· διότι θέλω ἐπιφέρει ἐπ' αὐτοὺς κακόν, τὸ ἔτος τῆς ἐπισκέψεως αὐτῶν, λέγει ὁ Κύριος. Ἱερεμίας 23:1–12.

Το «ἔτος τῆς ἐπισκέψεως» τοῦ Ἱερεμίας εἶναι ἡ κρίσις τῶν συνωμοτῶν οἵτινες ἐξηπάτησαν τὸν Δαρεῖον. Ἡ κρίσις τῶν ψευδοπροφητῶν καὶ τῶν ἱερέων ἀποτελεῖ θέμα τοῦ προφητικοῦ Λόγου. Καὶ καθὼς ἓνα διεφθαρμένο ἱερατεῖο ὠδήγησε καὶ ἐξηπάτησε τὰς ρωμαϊκὰς ἀρχὰς ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, οὕτως ἡ συνωμοσία ἐν τῷ ἔκτῳ κεφαλαίῳ τοῦ Δανιὴλ πραγματεύεται αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν προφητικὴν ἀλήθειαν.

Οἱ προφητικὲς γραμμὲς τοῦ πέμπτου κεφαλαίου τοῦ Δανιὴλ εκθέτουν τὴν εκτελεστικὴ κρίση ποῦ επιτελεῖται ἐπὶ τοῦ Ρεπουμπλικανικοῦ κέρατος καὶ ἐπὶ τοῦ ἔθνους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Ἡ κρίση ἐκεῖνη εκτελεῖται διὰ τοῦ Ἰσλάμ τοῦ τρίτου Ουαί, τὸ ὁποῖο ἔχει παρεμφερῆ ἐν τῇ βασιλείᾳ μέσω τοῦ ἀφύλακτου νοτίου τείχους. Ἡ γραμμὴ τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς στο τρίτο κεφάλαιο τοῦ Δανιὴλ προσδιορίζει τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ νὰ υψώνεται ὡς σημεῖο πρὸς ὀλόκληρο τὸν κόσμον ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἴδιο ἐκεῖνο καιρὸ. Τὸ ἕκτο κεφάλαιο ἐστιάζει ἐπὶ τὴν κρίση ποῦ επιτελεῖται ἐπὶ τῶν ψευδοπροφητῶν μέσα ἐπὶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἱστορία.

Κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς ἐν τῇ Ἡνωμένῃ Πολιτείᾳ, τὸ ἀποστατημένο προτεσταντικὸ κέρα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο τάξεις: ἡ μία υποστηρίζει τὴν Κυριακὴ ὡς ἡμέρα λατρείας, καὶ ἡ ἄλλη ματαίως ὁμολογεῖ ὅτι υποστηρίζει τὸ Σάββατο ὡς ἡμέρα λατρείας. Τα ἀντίστοιχὰ τοῦ ἐντὸς τοῦ Ρεπουμπλικανικοῦ κέρατος εἶναι τὰ κόμματα τῶν Δημοκρατικῶν καὶ τῶν Ρεπουμπλικανῶν.

Καθεμία από τις δύο αποστατημένες κεραίες προτυπώθηκε από τους Σαδδουκαίους και τους Φαρισαίους κατά τον καιρό του Χριστού. Οι δύο αποστάτες πρόεδροι και οι εκατόν είκοσι ιερείς στην πλάνη του Δαρείου επίσης αντιπροσωπεύουν τις δύο κατηγορίες του αποστατημένου κέρατος του Προτεσταντισμού. Μολονότι στην πραγματικότητα ήταν πολιτικά πρόσωπα κατά τον καιρό που διαδραματίστηκε η αφήγηση, το προφητικό συμφραζόμενο προσδιορίζει ότι είναι η αποστατημένη θρησκευτική εξουσία εκείνη που εξαπατά το κράτος.

Η αφήγηση, όπως απεικονίζεται στο Όρος Κάρμηλος, προσδιορίζει δύο κατηγορίες ψευδοπροφητών: τους προφήτες του Βάαλ και τους προφήτες του άλσους (Αστάρτη). Μαζί τυποποιούν τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, διότι ο Βάαλ είναι ανδρική θεότητα και η Αστάρτη είναι γυναικεία θεότητα. Ο Ηλίας τελικώς θανάτωσε τους ψευδοπροφήτες του Όρους Κάρμηλος, όπως ακριβώς και η συνομοσπονδία του έκτου κεφαλαίου του Δανιήλ ρίχθηκε στον λάκκο των λεόντων.

Και ο Ηλίας είπε προς αυτούς: Πιάσατε τους προφήτες του Βάαλ· ας μη διαφύγει ούτε ένας από αυτούς. Και τους έπιασαν· και ο Ηλίας τούς κατέβασε στον χείμαρρο Κισών, και εκεί τους κατέσφαξε. Α΄ Βασιλέων 18:40.

Στην ίδια αφήγηση του Όρους Καρμήλου, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, η δύναμη που εξαπατά είναι η θυγάτηρ. Αμφότερες οι αφηγήσεις προσδιορίζουν τους πλάνους ως χορεύοντες, είτε γύρω από την προσφορά τους στο Όρος Κάρμηλος, είτε στο μεθυσμένο γενέθλιο συμπόσιο του Ηρώδη, όπου η Σαλώμη εκτέλεσε τον χορό της πλάνης. Από κοινού, οι δύο γραμμές ταυτοποιούν τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, ο οποίος διαμορφώνεται πλήρως κατά τον νόμο της Κυριακής, και ότι οι αποστατημένες εκκλησίες των Ηνωμένων Πολιτειών είναι οι θυγατέρες της Ηρωδιάδος, η οποία είναι η Ιεζάβελ, οι οποίες αμφότερες αντιπροσωπεύουν τον Καθολικισμό. Τα γενέθλια του Ηρώδη σηματοδοτούν το τέλος της έκτης βασιλείας του θηρίου της γης, αλλά ταυτοχρόνως σηματοδοτούν τα γενέθλια της έβδομης βασιλείας της βιβλικής προφητείας (τα Ηνωμένα Έθνη).

Μέσα στην ίδια την υπόσχεση προς τη Σαλώμη, ο Ηρώδης συμφωνεί να δώσει στη Σαλώμη το ήμισυ του βασιλείου του, προσδιορίζοντας ότι το έβδομο βασίλειο αντιπροσωπεύει έναν συνδυασμό μισού εκκλησίας και μισού κράτους. Το βασίλειο αρχίζει όταν η κεφαλή του Ιωάννη παραδίδεται στην Ηρωδιάδα. Για τον λόγο αυτό, το έβδομο βασίλειο παριστάνεται στην Αποκάλυψη κεφάλαιο δεκαεπτά ως διαρκούν μόνο ολίγον καιρό. Κατά τον νόμο της Κυριακής τίθεται σε ισχύ η τριμερής ένωση, διότι εκεί οι δέκα βασιλείς συμφωνούν να δώσουν το βραχύβιο βασίλειό τους στο θηρίο για μία «ώρα». Η μία «ώρα» είναι η «ώρα» της κρίσεως του νόμου της Κυριακής, η οποία αρχίζει στις Ηνωμένες Πολιτείες και τελειώνει όταν εγείρεται ο Μιχαήλ.

Και τὰ δέκα κέρατα, τὰ ὅποια εἶδες, εἶναι δέκα βασιλεῖς, οἵτινες δὲν ἔλαβον ἀκόμη βασιλείαν· ἀλλὰ λαμβάνουν ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν μετὰ τοῦ θηρίου. Οὗτοι ἔχουν μίαν γνώμην, καὶ θέλουσι δώσει τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν εἰς τὸ θηρίον. Οὗτοι θέλουσι πολεμήσει μετὰ τοῦ Ἄρνιου, καὶ τὸ Ἄρνιον θέλει νικήσει αὐτούς· διότι αὐτὸς εἶναι Κύριος κυρίων καὶ Βασιλεὺς βασιλέων· καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ εἶναι κλητοί, καὶ ἐκλεκτοί, καὶ πιστοί. Ἀποκάλυψις 17:12–14.

Οι δέκα βασιλείς, που εκπροσωπούνται από τον Ηρώδη, συμφωνούν κατά τα γενέθλια της εβδόμης βασιλείας να δώσουν το ήμισυ της βασιλείας τους στο θηρίο κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, η οποία παριστάνεται ως «μία ώρα». Κατ' εκείνη την «ώρα», η γραφή γράφεται στον τοίχο του Βαλτάσαρ. Κατ' εκείνη την «ώρα», ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδεναγώ ρίπτονται στην κάμινο και ανυψώνονται εν νεφέλη, καθώς και οι δύο μάρτυρες του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Η τριπλή ένωση συνάγεται διά της απάτης που επιτελεί το θηρίο της γης, το οποίο κατεβάζει πυρ εκ του ουρανού ενώπιον των ανθρώπων.

Και εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς· καὶ εἶχε δύο κέρατα ὅμοια με ἀρνίου, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων. Καὶ ἄσκει πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου ἐνώπιόν του, καὶ κάμνει τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ νὰ προσκυνήσουν τὸ πρῶτον θηρίον, τοῦ ὁποίου ἡ θανατηφόρος πληγὴ ἐθεραπεύθη. Καὶ ποιεῖ μεγάλα σημεῖα, ὥστε καὶ πῦρ κάμνει νὰ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ μέσου τῶν θαυμάτων ἐκείνων, τὰ ὅποια εἶχεν ἐξουσίαν νὰ κάμνη ἐνώπιον τοῦ θηρίου· λέγων πρὸς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς νὰ κατασκευάσουν εἰκόνα εἰς τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὴν πληγὴν ἀπὸ μάχαιραν καὶ ἔζησεν. Ἀποκάλυψις 13:11–14.

Ο κόσμος εξαπατάται, όχι τόσο από τα θαύματα, όσο από «τα μέσα εκείνων των θαυμάτων» τα οποία είχε εξουσία να κάμει. Η έκφραση «μέσα εκείνων των θαυμάτων» είναι προστιθέμενη φράση, αλλά αποδίδει τη σωστή έμφαση στα θαύματα, πράγμα που πρέπει να σημειωθεί προσεκτικά. Είναι σημαντικό να αναγνωρισθεί ο τρόπος με τον οποίο το ψευδές μήνυμα (πυρ εκ του ουρανού) εξαπατά τον κόσμο, διότι τώρα βρισκόμαστε ακριβώς στην ιστορία όπου οι πληθυσμοί του πλανήτη γη υπνωτίζονται μέσω μιας «υπερλεωφόρου πληροφοριών», η οποία ελέγχεται και χειραγωγείται από τους παγκοσμιοποιητές εμπόρους της γης. Το θέμα αυτό θα το αφήσουμε για μεταγενέστερα άρθρα, αλλά απλώς σημειώνουμε τώρα ότι η απάτη των προέδρων και των πριγκίπων, η οποία ασκήθηκε επί του Δαρείου, είναι ένα συγκεκριμένο προφητικό θέμα, το οποίο περιέχει διάφορα συναφή στοιχεία που πρέπει να αναγνωρισθούν.

Η τριμερής ένωση συνάγεται μέσω της απάτης του αισθησιακού χορού της Σαλώμης ενώπιον των αρχόντων στο γενέθλιο συμπόσιο του Ηρώδη. Η απάτη που επιβλήθηκε στον Πιλάτο, και η οποία ήταν διττής φύσεως, συνίστατο στην κατηγορία ότι ο Χριστός προκαλούσε και υποκινούσε στάση κατά της κρατικής εξουσίας, και επίσης ότι βλασφημούσε κατά της θρησκευτικής εξουσίας. Σε εκείνη την ιστορία τρεις ανταγωνιστές συνήλθαν. Η ρωμαϊκή εξουσία (το κράτος), ο Βαραββάς, ένας ψευδής Χριστός (ο ψευδοπροφήτης), και η αποστατημένη ιουδαϊκή εκκλησία (το θηρίο). Η αποστατημένη εκκλησία εξαπάτησε τη ρωμαϊκή εξουσία (το κράτος), με το διττό ψεύδος της στάσεως και της βλασφημίας.

Όταν ο Δαρείος αφυπνίζεται τελικά ως προς το κίνητρο των απατεώνων του, εξαναγκάζεται να ρίξει τον Δανιήλ στον λάκκο των λεόντων. Ο Δανιήλ παρέβη τον νόμο του κράτους διά της υπακοής του στον νόμο του Θεού. Το ψεύδος που παρουσιάστηκε στον Δαρείο επιτεύχθηκε με την έξαρση της υπερηφανείας του, εμποδίζοντάς τον έτσι να διακρίνει το κίνητρο των απατεώνων του. Το ψεύδος και η εξαπάτηση στην ιστορία του Δανιήλ και του λάκκου των λεόντων προσδιορίζουν την υπακοή προς τον Θεό ως βλασφημία και στάση, πράγμα που ήταν η ίδια διπλή εξαπάτηση του σταυρού, και το ορόσημο του σταυρού ευθυγραμμίζεται με το ορόσημο του νόμου της Κυριακής.

Η τιμωρία της θρησκευτικής απατηλής εξουσίας αποτελεί θέμα της βιβλικής προφητείας, όπως επίσης και το γεγονός ότι η θρησκευτική εξουσία εξαπατά την κρατική εξουσία.

«Ο λαός βλέπει ότι έχει εξαπατηθεί. Κατηγορούν ο ένας τον άλλον ότι τους οδήγησε στην καταστροφή· αλλά όλοι ενώνονται, εκτοξεύοντας την πικρότερη καταδίκη τους εναντίον των λειτουργών. Άπιστοι ποιμένες προφήτευσαν ευχάριστα πράγματα· οδήγησαν τους ακροατές τους να ακυρώσουν τον νόμο του Θεού και να διώξουν εκείνους που θα τον τηρούσαν άγιο. Τώρα, μέσα στην απελπισία τους, αυτοί οι διδάσκαλοι ομολογούν ενώπιον του κόσμου το έργο της απάτης τους. Τα πλήθη γεμίζουν με οργή. “Χαθήκαμε!” κραυγάζουν, “και εσείς είστε η αιτία του ολέθρου μας·” και στρέφονται εναντίον των ψευδών ποιμένων. Εκείνοι ακριβώς που κάποτε τους θαύμαζαν περισσότερο θα εκστομίσουν εναντίον τους τις φρικτότερες κατάρες. Τα ίδια τα χέρια που κάποτε τους στεφάνωναν με δάφνες θα υψωθούν για την καταστροφή τους. Τα ξίφη που προορίζονταν να σφάζουν τον λαό του Θεού χρησιμοποιούνται τώρα για να καταστρέψουν τους εχθρούς τους. Παντού υπάρχει διαμάχη και αιματοχυσία.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 655.

Οι θρησκευτικοί ηγέτες στρέφονται ο ένας εναντίον του άλλου μετά το κλείσιμο της δοκιμαστικής περιόδου, διότι τα ποιμνιά τους αντιλαμβάνονται ότι είχαν εξαπατηθεί από ψεύδος το οποίο διέδωσαν οι θρησκευτικοί ηγέτες. Οι πρόεδροι και οι άρχοντες, μαζί με τις οικογένειές τους, υπέστησαν όλοι την ίδια ανταποδοτική κρίση για το ψεύδος που διέδωσαν. Όταν ο Ηλίας θανάτωσε τους ψευδοπροφήτες στο Όρος Κάρμηλος, η ίδια εκείνη ανταπόδοση παριστάνεται κατά «τον μέγαν σεισμόν» της Αποκαλύψεως κεφάλαιο ένδεκα, όταν «επτά χιλιάδες» καταβάλλονται.

Και ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἔγεινε μέγας σεισμός, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ ἐν τῷ σεισμῷ ἐφονεύθησαν ἑπτὰ χιλιάδες ἄνθρωποι· καὶ οἱ λοιποὶ κατελήφθησαν ὑπὸ φόβου καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ. Αποκάλυψις 11:13.

Κατά την εκπλήρωση του μεγάλου σεισμού της Γαλλικής Επανάστασης, οι επτά χιλιάδες που εφονεύθησαν αντιπροσώπευαν τη βασιλική τάξη της Γαλλίας. Κατά την «ώρα» του μεγάλου σεισμού, δηλαδή του νόμου της Κυριακής, οι επτά χιλιάδες που φονεύονται αντιπροσωπεύουν Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας οι οποίοι προσκυνούν τη Ρώμη, διότι μόνον εκείνοι που κατανοούν την υπευθυνότητα του Σαββάτου της Εβδόμης Ημέρας λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου όταν έλθει ο νόμος της Κυριακής.

Η αλλαγή του Σαββάτου είναι το σημείο ή το σήμα της εξουσίας της Ρωμαϊκής εκκλησίας. Εκείνοι οι οποίοι, κατανοώντας τις αξιώσεις της τετάρτης εντολής, επιλέγουν να τηρούν το ψευδές Σάββατο αντί του αληθινού, αποδίδουν έτσι φόρο τιμής σε εκείνη τη δύναμη από την οποία μόνον αυτό επιτάσσεται. Το χάραγμα του θηρίου είναι το παπικό Σάββατο, το οποίο έχει γίνει δεκτό από τον κόσμο στη θέση της ημέρας που όρισε ο Θεός.

«Αλλά ο καιρός για να λάβει κανείς το χάραγμα του θηρίου, όπως ορίζεται στην προφητεία, δεν έχει ακόμη έλθει. Ο καιρός της δοκιμασίας δεν έχει ακόμη φθάσει. Υπάρχουν αληθινοί Χριστιανοί σε κάθε εκκλησία, χωρίς να εξαιρείται η Ρωμαιοκαθολική κοινότητα. Κανείς δεν καταδικάζεται, έως ότου λάβει το φως και δει την υποχρέωση της τέταρτης εντολής. Αλλά όταν εκδοθεί το διάταγμα που θα επιβάλλει το πλαστό Σάββατο, και όταν η δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου θα προειδοποιήσει τους ανθρώπους εναντίον της προσκύνησης του θηρίου

και της εικόνας του, η διαχωριστική γραμμή θα χαραχθεί καθαρά ανάμεσα στο ψευδές και στο αληθινό. Τότε εκείνοι που θα εξακολουθούν ακόμη να παραβαίνουν θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου στα μέτωπά τους ή στα χέρια τους.»

«Με ταχεία βήματα πλησιάζουμε αυτή την περίοδο. Όταν οι Προτεσταντικές εκκλησίες ενωθούν με την κοσμική εξουσία για να στηρίξουν μια ψευδή θρησκεία, αντιστεκόμενοι στην οποία οι πρόγονοί τους υπέστησαν τον σφοδρότερο διωγμό, τότε το παπικό Σάββατο θα επιβληθεί με τη συνδυασμένη εξουσία εκκλησίας και κράτους. Θα υπάρξει εθνική αποστασία, η οποία θα καταλήξει μόνο σε εθνική καταστροφή.» Bible Training School, February 2, 1913.

Οι «επτά χιλιάδες» που καταβάλλονται κατά την «ώρα» του μεγάλου σεισμού, δηλαδή του νόμου της Κυριακής, παραλληλίζονται επίσης με τις «επτά χιλιάδες» που αρνήθηκαν να υποκλιθούν στην Ιεζάβελ κατά τον καιρό του Ηλία.

Και ἄφησα εἰς ἑμαυτὸν ἑπτὰ χιλιάδας ἐν τῷ Ἰσραὴλ, πάντα τὰ γόνατα ἃ δὲν ἔκαμψαν εἰς τὸν Βάαλ, καὶ πᾶν στόμα ὃ δὲν ἐφίλησεν αὐτόν. Α΄ Βασιλέων 19:18.

Η πρώτη αναφορά στους επτά χιλιάδες προσδιορίζει μια πιστή ομάδα που αρνήθηκε να προσκυνήσει τη Ιεζάβελ, και η τελευταία αναφορά αντιπροσωπεύει ένα υπόλοιπο που πράγματι προσκυνά τη Ιεζάβελ. Όταν ο παπισμός κατακτά την ένδοξη γη (το θηρίο της γης της Αποκάλυψης δεκατρία), κατά τον νόμο της Κυριακής, η μία τάξη «ανατρέπεται» και η άλλη τάξη διαφεύγει από το χέρι του ελέγχου της Βαβυλώνας, διότι τότε αρχίζει το μήνυμα να εξέλθετε από τη Βαβυλώνα.

Και θέλει εἰσελθεῖ καὶ εἰς τὴν ἐνδόξον γῆν, καὶ πολλαὶ χώραι θέλουσι καταστραφῆ· ἀλλ' οὗτοι θέλουσι διαφύγει ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὁ Ἐδώμ, καὶ ὁ Μωάβ, καὶ τὸ ἐξαίρετον τῶν υἱῶν Ἀμμών. Δανιήλ 11:41.

Η λέξη «countries» είναι μια προστιθέμενη λέξη, διότι πολλές χώρες δεν «ανατρέπονται» κατά τον νόμο της Κυριακής, αλλά πολλοί μεμονωμένοι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας ανατρέπονται, επειδή κατά το σημείο εκείνο είναι οι μόνοι που λογοδοτούν για το φως του τρίτου αγγέλου. Αυτοί είναι οι «πολλοί», διότι αυτοί ήταν εκείνοι που εκλήθησαν να είναι μεταξύ εκείνων που έλαβαν τη σφραγίδα του Θεού, αλλά απέρριψαν εκείνη την κλήση.

Και λέγει πρὸς αὐτόν· Φίλε, πὼς εἰσῆλθες ἐδῶ χωρὶς να ἔχεις ἔνδυμα γάμου; Καὶ ἐκεῖνος εἰσιώπησε. Τότε εἶπε ὁ βασιλιάς πρὸς τοὺς υπηρέτες· Δέσατε αὐτόν χειροπόδαρα, καὶ πάρτε τον, καὶ ρίψτε τον στο ἐξώτερο σκότος· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ τριγμὸς τῶν οδόντων. Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ κεκλημένοι, ὀλίγοι δε οἱ ἐκλεκτοί. Ματθαῖος 22:12–14.

Η απάτη των αρχόντων και των προέδρων στο έκτο κεφάλαιο του Δανιήλ ταυτοποιεί την τιμωρία της θρησκευτικής εξουσίας που εξαπατά την κρατική εξουσία.

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε, καὶ ἔφεραν τοὺς ἄνδρας ἐκείνους οἵτινες εἶχον κατηγορήσει τὸν Δανιήλ, καὶ ἔρριψαν αὐτοὺς εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων, αὐτοὺς, τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν· καὶ οἱ λέοντες ἐκυρίευσαν αὐτῶν καὶ συνέτριψαν πάντα τὰ ὀστᾶ αὐτῶν πρὶν ἔτι φθάσωσιν εἰς τὸν πυθμὲνα τοῦ λάκκου. Δανιήλ 6:24.

Θα συνεχίσουμε το βιβλίο του Δανιήλ στο επόμενο άρθρο.

Και τι ακόμη να είπω; διότι θα με ελείπε ο χρόνος, εάν διηγούμην περί του Γεδεών, και του Βαράκ, και του Σαμψών, και του Ιεφθάε· και περί του Δαβίδ έτι, και του Σαμουήλ, και των προφητών· οίτινες διά της πίστεως κατεπολέμησαν βασιλεία, εργάσθησαν δικαιοσύνην, επέτυχον επαγγελιών, έφραξαν στόματα λεόντων. Εβραίους 11:32, 33.